

НЕПОСВЕТЕНАТА

Междучасие. Навън тичат, шумят и викат децата. Тоя жив и весел детски шум влиза през отворения прозорец на учителската стая заедно с нежната и уморена светлина на есенното слънце и я пълни с бодрост.

Младите учители и учителки седят разпръснати из стаята, всеки зает с нещо. Директорът крачи насам нататък и пуши, отдаден в някакво размишление.

Пена Стоянова, новата учителка, дошла преди десетина дена, още не знае какво да прави. Тя ту седне на масата, ту стане и отвори шкафчето, ту застане пред отворения прозорец и гледа селцето, което от тук се вижда цялото.

По улицата минават лениво мъже, овехтяли, небръснати, с добродушни почернели лица, с ръце в джобовете, жалки като роби и се губят някъде зад изронените огради на мръсните дворища. Кумините пушат сладко, и бял дим се носи на тънки струи право към небето. Из дворовете шетат жени с преждевременно застарели лица.

За Пена Стоянова всичко е интересно. Тя стои пред картината на това чуждо селце като